

Die Schule der magischen Tiere Licht aus!

Margit Auer

Ilustrații de Nina Dulleck

Copyright text și ilustrații © 2013 CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germania

Ediție publicată pentru prima dată în Germania cu titlul
DIE SCHULE DER MAGISCHEN TIERE LICHT AUS!

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Școala animalelor magice. Lumina, vă rog!

Margit Auer

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană: Valentina Georgescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trăsculescu

Corector: Nicoleta Arsenie

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUER, MARGIT

Școala animalelor magice. Lumina, vă rog! / Margit Auer ; il. de Nina Dulleck ;

trad. din lb. germană de Valentina Georgescu. – București : Litera, 2021

3 vol.

ISBN 978-606-33-4820-4

Vol. 3. – 2021. – ISBN 978-606-33-7132-5

I. Dulleck, Nina (il.)

II. Georgescu, Valentina (trad.)

821.112.2

Margit Auer

Ilustrații de Nina Dulleck

Traducere din limba germană
Valentina Georgescu

LITERA

București

Cuprins

Capitolul 1: Trezește-te, Eddie!	15
Capitolul 2: Morrison, la datorie!	26
Capitolul 3: Un camion parchează în Piața Johannis	44
Capitolul 4: Eugenia	49
Capitolul 5: Eddie și Eugenia la școală	57
Capitolul 6: Ușa interzisă	65
Capitolul 7: Griji pentru autobuz	73

Capitolul 8: Cine e de partea Idei?	79
Capitolul 9: Răvașul	89
Capitolul 10: Împreună împotriva voinței	98
Capitolul 11: Karaian	105
Capitolul 12: Ida strânge semnături	116
Capitolul 13: Sus, în camera din turn!	123
Capitolul 14: Povestitoarea	131
Capitolul 15: Labirintul misterios	142
Capitolul 16: Helene nu poate dormi	154
Capitolul 17: Eugenia își face numărul	166
Capitolul 18: În vizită la Olga Rachmaninoff	175
Capitolul 19: O descoperire surprinzătoare	184
Ultimul capitol: Încă o descoperire surprinzătoare	191

Ah, munții! Bărbatul cu haină cenușie lungă își aerisi pălăria pleoștită și inspiră adânc.

– Ar trebui să fac asta mai des, murmură el.

Mărșăluise trei ore la rând. Urcase până în vârf, mâncase la o cabană o porție generoasă de clătite cu sos de vanilie, își scăldase picioarele în apa limpede a unui izvor și stătuse de vorbă cu niște vacuțe. Da, ați citit bine – cu niște vacuțe!

O privise pe fiecare insistent în ochi.

– Tu vorbești limba mea? Vrei să vii cu mine?

Însă vacuțele îl priviră indiferente și continuară să pască în liniște. Așadar, nu, vacuțele nu vorbeau! Dar domnul Morrison avea să găsească un animal magic chiar în acea zi, o simțea până în vârful firelor de păr din cap...

Între timp, se înseră. Domnul Morrison ajunse din nou în parcare și se duse la vechiul lui autobuz. Se aruncă icnind în scaunul șoferului și răsuci cheia în contact. Din fericire, motorul porni!

Mortimer Morrison oftă ușurat. În ultima vreme, autobuzul îl lăsa baltă cam des.

Autobuzul înaintă pe traseul șerpuit, iar domnul Morrison deveni și mai atent acum, în amurg.

O veche turlă de biserică. Oare acolo își făcuseră cuib șoimii? Un petic întins de pădure. Oare trăiau

mistreți în ea? Un țarc cu cai. Oare vreunul dintre ponei vorbea limba lui? Limba viețuitoarelor magice?

Se opri lângă ruinele unui castel năruit. Văzu cu coada ochiului mișcare. Umbre negre zvâcnind și fâlfâind în amurg. Lilieci!

Plescăi din limbă.

– Aici e ceva, spuse el încet și coborî din autobuz.

Într-adevăr! Un liliac veni foarte aproape de el, iar domnul Morrison îl înțelese foarte bine când fredonă un cântecel.

„Noapte bună, somn ușor, dormi în pace puișor...”

– Bună seara! strigă domnul Morrison pe un ton prietenos.

Liliacul începu să zboare agitat în zigzag.

– Tu mă înțelegi? Înțelegi ce spun? Of, de când aștept pe cineva care să-mi înțeleagă vorbele! În sfârșit, în sfârșit, vai ce minunat!

Zburătoarea cea voioasă se avântă în picaj către sol, apoi, chiar înainte de impact, făcu o buclă și se înalță iar, atârându-se cu capul în jos de pălăria pleoștită a lui Mortimer Morrison.

– Iu-hu-hu, aicea sunt! Liliacul se uita de-andoaselea fix în ochii bărbatului.

Mortimer râse.

– E musai să am în magazinul meu de viețuitoare magice o domnișoară atât de binedispusă! Ai vrea să vii cu mine?

– *Claro, claro, seniore!* piui domnișoara liliac.

Drumul spre casă cu autobuzul trecu în zbor. Eugenia, așa o chema pe domnișoara liliac, își povesti viața din vechea cetate, iar Mortimer Morrison îi povesti despre magazinul său.

Chiar înainte de Rosenheim, farurile începură să pâlpâie.

– Of, nu din nou! se tângui Mortimer Morrison.

Motorul se poticni, lumina deveni tot mai slabă, apoi se stinse de tot. Mortimer Morrison încercă de câteva ori să-l repornească, răsucind cheia în contact, dar degeaba. Rămaseră în beznă.

– Nu din nou, se mai tângui domnul Morrison încă o dată.

– Ce se prileji? întrebă Eugenia. Începu să zboare agitată în sus și în jos deasupra scaunului din dreapta. Ai stopat? Și acuși?

Proprietarul magazinului de viețuitoare magice strânse nervos din ochi.

– Acum, bombăni el, coborând și trântind portiera, acum mergem mai departe cu trenul.

SMS, trimis din gara Rosenheim

De la: Mortimer Morrison

Pentru: Mary Cornfield

Bună, Mary, nenorocituldehârb iarn-a pornit. Sunt acum în Rosenheim, Măine dimineață iau primul tren. sosesc abia pe seară. Ai tu grijă mâine de animalele din magazin, da?mersi, surioarădragă. Noaptebun. Mortimer

Capitolul 1

Trezește-te, Eddie!

Era o dimineată rece de luni, puțin după ora opt.

Benni era la poarta grădinii și privea curios în jur. Nu mai fusese niciodată acasă la Eddie.

– Excelent, murmură el. Portița grădinii vopsită în roșu, verde și albastru era strâmbă. Din cutia poștală etichetată cu numele „Petersen“ se revărsau cataloage și scrisori. Una dintre potecile cu pietriș mărginite de ferigi șerpuia prin grădina sălbatică. Floarea-soarelui de mult ofilită avea

lujeri înalți de doi metri. În grădină se afla un uriaș cal albastru din plastic, care se holba la el.

Casa era cufundată în liniște. O fi cineva înăuntru?

– Probabil că doarme încă, se auzi mica țestoasă, care își ițise capul din ghiozdanul lui Benni. Henrietta era animalul magic al lui Benni, ceea ce însemna că cei doi puteau comunica între ei. De când se întâlniseră în clasa lui Miss Cornfield, deveniseră nedespărțiți.

Țestoasa chicoti.

– Eu cred că domnul Morrison ar trebui să-i aducă lui Eddie un cocoș magic, care să-i dea deșteptarea în fiecare dimineață, la ora șapte.

Domnul Morrison era proprietarul magazinului de viețuitoare magice. Acesta le făcea din când în când câte o vizită elevilor din clasa lui Miss Cornfield. Iar lor li se tăia respirația când se întrebau: Oare cine primea de data asta un animal magic?

Totul începuse cu Ida și Benni. Ida îl primise pe vulpoiul Rabbat, iar Benni, pe minunata

țestoasă Henrietta. Benni știa ce noroc imens avusese: nu exista coleg care să nu fi dat orice să fie în locul lui.

Oare avea să vină curând și rândul lui Eddie?

Benni apăsă butonul soneriei de la poartă pentru a șaptea oară. Miss Cornfield, învățătoarea, îl delegase pe Benni să treacă pe la Eddie să-l ia la școală. Eddi, somnorosul. Săptămâna trecută întârziase de trei ori la cursuri, iar Miss Cornfield nu mai putea lăsa lucrurile să continue așa.

– Ai dreptate, Henrietta, oftă Benni. Eddie are nevoie de un cocoș. O exista oare vreunul în magazinul Magic Pet?

– Precis, spuse Henrietta. Acum, haide, Benni, intră în curte!

Benni apăsă cu grijă clanța și păși pe poteca de pietriș.

Casa lui Eddie era vopsită în galben și avea obloane verzi la ferestre, amintindu-i cumva lui Benni de Italia. Toată fațada era năpădită de iederă deasă. O veche bicicletă roșie fără cauciucuri atârna deasupra ușii.

– Eddi, trezește-te! strigă el în sus șovăielnic. Apoi, încă o dată, mai tare: Hei, Eddie, trebuie să mergem la școală!

În sfârșit, se văzu o perdea mișcându-se și, la o fereastră, apăru o claie de păr zburlit.

Fereastra se deschise și Eddie clipi somnoros.

– Școală? Îngăimă el derutat. Vin acum!

Benni se așază pe treapta de piatră, dar se ridică numaidecât. Prea rece! Un vânt tăios agita aerul umed.

Benni se uită la ceasul de la mână. Era deja opt fără douăzeci! Până la urmă, aveau să întârzie amândoi...

Exact atunci, Eddi ieși năvalnic pe ușă. Cămașa îi atârna din pantaloni, avea șireturile dezlegate și părul ciufulit, ca de obicei.

– Gata, putem merge, spuse Eddie și o salută pe țeastoasă cu o mișcare a capului. Salutare, Henrietta.

Benni arată spre spinarea lui Eddie.

– Rucsacul?

Eddie se plesni peste frunte și dădu fuga în casă, pentru a-și lua ghiozdanul.

– Și nu-ți uita echipamentul de sport! strigă Benni după el.

Era sigur că jumătate din cărți și caiete lipseau. Eddie era un mare împrăștiat...

Pe drumul spre școală, Benni se opri brusc în fața unui semn de circulație. Venind din spate, și adormit cum era, Eddie se împiedică de el.

– Hop-așa! făcu el.

Benni i se adresă Henriettei.

– Mic exercițiu de citire, spuse el, arătând spre semn.

Țestoasa Henrietta, care trăise multe la viața ei, avea o memorie extraordinară. E drept, însă, că nu prea știa să citească – iar Benni voia neapărat s-o învețe.

Plină de zel, Henrietta scoase căpșorul din ghiozdan și miji ochii.

– „Eddie locuiește...” Stai așa, că reușesc numaidecât... Îi zâmbi larg lui Benni. „Eddie locuiește pe Strada Șnițel!”

– Vrei să zici „Strada Șnițel”.

Prietenii o luară apoi pe Strada Schiller (sau „Șiling“, după cum citise Henrietta), apoi pe Aleea Teilor („Alea Leilor“), după care Școala Winterstein apărură în zare. O clădire demodată, cu două turnuri în dreapta și în stânga.

Anna-Lena era în fața școlii și le făcea cu mâna. Pe umărul ei stătea cameleonul Caspar.

– Anna-Lena este cu totul altă persoană de când îl are pe Caspar. La început era atât de timidă, spuse Eddie.

– Cu un animal magic, totul este altfel, răspunse Benni. El însuși era tare fericit de când o avea pe Henrietta! Țestoasa îi dădea curaj de fiecare dată când avea nevoie, și îi era mereu alături.

În clasa lor erau 24 de elevi. Cinci dintre ei primiseră între timp câte un animal magic de companie: el, Ida, Anna-Lena, Jo și Ciochi. Ce

norocoși! Jo fusese un mare idiot înainte să-l primească pe pinguinul Juri, iar Ciochi, cu căciula lui tricotată și cu porcușorul roșu de râu din Africa, pe nume Peperoni, fuseseră de la bun început prieteni la cataramă.

– Tu nu ți-ai dori un animal magic? Întrebă Benni, și îi deschise ușa lui Eddie. Te-ar putea, de exemplu, trezi dimineța și...

Dar Eddie era iar cu gândul în altă parte. Se împiedică de pragul ușii, spuse „Hop-așa“ și îi zâmbi lui Benni.

Benni mai întrebă o dată, acum ceva mai tare:

– Tu nu ți-ai dori un a-ni-mal ma-gic?

– Ba da! strigă Eddie. Oricare dintre noi și-ar dori unul! Imaginează-ți cum ar fi o girafă! Ce tare...!

Își făcură loc prin mulțime și urcară la primul etaj. Niciunul dintre ceilalți copii nu o văzu pe Henrietta, care privea din ghiozdanul lui Benni. Domnul Morrison le explicase că asta se datora faptului că majoritatea oamenilor pur și simplu